

Angela
MARTIN

Fiction-Ltd

Îngerii de bronz

roman

POLIROM
2026

— Ce mai face Bryan? întrebă Lori.

— Vecinul nostru din Kaiserstrasse? Face bine, s-a mutat la Londra.

Alfi rumegă plin de satisfacție sintagma „vecinul nostru“ pe care Liesl o folosise referindu-se la cuplul lor, deși pe Bryan îl cunoștea bine și Lori. Dar, în perioada când locuise la Liesl, el și cu Liesl se împrieteniseră la toartă cu Bryan, care avea o soție adorabilă, mai tânără cu zece ani ca el. Se numea Zora și era croată. Fusese tehnoredactoare într-o agenție internațională de publicitate unde se ocupa cu editarea de materiale promoționale pe site-uri web. O plicticoșenie! se plângea, dar, oricum, curând avea să întrerupă serviciul, fiind însărcinată. Bryan în schimb, specialist în securitate IT la Siemens AG, era pasionat de profesia sa.

— Serios? Ne-a părăsit? se arată Lori surprins. Păcat! Era băiat simpatic.

— Foarte, îi întări spusele Alfi.

— Și părea mulțumit la Viena.

— E adevărat, dar la Londra i s-a propus o poziție importantă și incomparabil mai bine plătită: *cybersecurity lead*, tot la Siemens. A fost ceva de nerefuzat, cred, îi explică Alfi.

— Eu cred că i-a convenit să se întoarcă acasă. El e londonez, am înțeles că are acolo un apartament, măcar nu mai plătește chirie, continuă Liesl.

— Și mai păstrați legătura cu el? se interesă Lori.

— Sigur că da, răspunseră deodată Liesl și Alfi.

— Eu cu Zora vorbim aproape zilnic prin SMS-uri. E fericită, are tot timpul din lume, e acasă, au o fetiță de câteva luni. O cheamă Iva-Rose, spuse Liesl.

— De fapt, eu n-am mai vorbit cu Bryan de când s-au întors de la nuntă, din Croația, își aminti Alfi.

— În aprilie au fost la Zadar. Parcă așa se cheamă orașul, spuse Liesl.

— Da, Zadar, o aprobă Alfi.

După care, mutându-și privirea de la ea la Lori:

— E orașul natal al Zorei. Se căsătorise un văr de-al ei, mai spuse, care, săracul, s-a pomenit într-o poveste atât de ridicolă, încât, dacă o auzi, crezi că-i vorba de un banc. În realitate, bietul băiat a devenit un personaj tragic, având de suportat, pe lângă drama personală, și batjocura rudelor apropiate care au aflat imediat – că doar vuia tot orașul – că mireasa i-a pus coarne mirelui chiar în ajunul zilei în care urma s-o ducă la altar.

— Așa e. Incredibil! Mi-a povestit și mie Zora. Cât e ceasul, băieți? De ce nu mai vine *Daddy*? întrerupse Liesl discuția ca să schimbe subiectul.

Voia să-și menajeze fratele, căci Lori era ultimul bărbat care ar fi trebuit să audă o poveste ca asta. Putea s-o ia drept aluzie la figura îngrozitoare pe care i-o făcuse lui însuși Elif. Dar ce figură!

Erau pe terasă, la masa preferată de taică-său, așezată în așa fel încât la orele amiezii era în semiumbră.

— Lasă, că vine el, e sus în cameră. Pun pariu că se schimbă ca să-și facă apariția cât mai prezentabil, glumi Lori. Doar știi cât e de pedant: *altmodisch*!¹

Râseră toți trei.

— Și cum zici că i-a pus coarne mireasa? îl iscodi pe Alfi.

1. De modă veche (germ.).

— Hai, Liesl, povestește tu, că ești mai fluentă decât mine în germană, o rugă Alfi.

— Vrei să-mi smulgi un compliment?

Râseră iar.

— Ei, dar nu merită să pierdem vremea cu așa ceva, dădu din mână Liesl, ca și cum ar fi vrut să alunge din discuție o întâmplare insignifiantă.

Chelnerul se prezentă să le ia comanda.

— Ce ziceai adineauri să gustăm? îl întrebă Lori pe Alfi, răsfoind meniul.

— Gulaș de vită cu cartofi la ceaun. E delicios.

— A, da! făcu Lori. Atunci asta pentru toți, îi ceru chelnerului, arătându-i pe listă cu degetul *Traditional goulash with beef and potatoes*.

— Pentru toți, îl completează în română Alfi.

— De trei ori gulaș, își notă conștiincios chelnerul în carnetel. Pâine?

— Dacă e de casă.

— De casă e: pâine albă de Pecica!

— Excelent. Și trei salate de sfeclă, vă rog.

— Am înțeles, să trăiți!

Adunând de pe masă meniurile, chelnerul îi întrebă ce ar dori să bea.

— Trei beri, comandă Alfi, după care le traduse comanda fraților Grozescu.

Îi pufni râsul pe toți. Își aminteau de weekendurile petrecute împreună la Viena. Cereau la bar *Drei Mal Bier*. Își beau întâi berea tolăniți pe băncile lungi de lemn – *Langenberger Bänke* – în curte la MuseumsQuartier și abia pe urmă, după ce se odihneau un pic, plecau să-și petreacă seara împreună la The Loft în Lerchenfelder Gürtel, unde Liesl și Alfi dansaseră prima oară. Alteori se duceau la Café Phil sau la Kaffeekommune, în Gumpendorfer Straße, ambele frecventate de boema artistică vieneză.

— Cum e cu mirele ăla înșelat de mireasă? reveni Lori, brusc preocupat să afle.

— Nu e banc, crede-mă! Chestia a fost mult mai gravă decât atât, începu plin de compasiune Alfi.

— Dar ce poate fi mai grav pentru un mire decât să-l înșele mireasa? își aprinse Lori o țigară. Cum de-a prins-o?

— N-a prins-o el. Ea i-a mărturisit în preziua nunții.

— Bravo ei, fată onestă! Avea probabil o relație mai veche și s-a răzgândit în ultima secundă...

— Nu, Lori, nici vorbă! Mai rău: s-a îndrăgostit pe loc de coaforul ei, de hairstylistul pe care îl angajase să-i aranjeze părul și montura voalului. S-a îndrăgostit ca o nebună!

— Chiar așa? Dar asta întrece orice imaginație! își bătu palmele Lori, de-a dreptul uluit. Și?

— Și a venit acasă și i-a comunicat mirelui că nu mai vrea să facă nicio nuntă, să anuleze tot... Mirele a încremenit. Să facă infarct, nu alta: trebuiau nu doar să anuleze nunta, ci și să divorțeze, fiindcă deja făcuseră căsătoria civilă. Dar cum să anulezi nunta? Să-i spui preotului că s-a evaporat mireasa? Sau că s-a răzgândit și nu mai vrea la biserică? Nu mergea de niciun fel. Și-apoi plățiseră deja o lopată de bani – avans pentru masă, rezervări camere la hotel pentru prietenii veniți din alte orașe din țară sau de la Londra, cum erau Zora și Bryan, care le erau nași...

— Păi, ziceai că n-ai mai vorbit cu Bryan de când s-au întors de la nuntă. Înseamnă că s-au împăcat până la urmă mirii și s-au cununat?

— Da, de formă! Au stat și s-au gândit și au căzut de acord că e mai bine să nu contramandeze nimic, că se umplu de ridicol, plus că pierd toți banii dați.

— Oameni cu scaun la cap!

— Exact! Și că au timp să divorțeze pe șest după nuntă.

— Formidabil!

— Uite că vine *Daddy*! îi atenționează Liesl pe cei doi. Fremăta de nerăbdare să-l cunoască taică-său pe Alfi. Alfi se întoarse în direcția intrării și se ridică în picioare. Se ridică și Liesl. Lori rămase așezat. Doctorul Grozescu

îi strânse mâna lui Alfi, încântat de cunoștință. Tinerii începură imediat o discuție din care fu repede exclus, dar el îi urmări cu interes. Află cu acest prilej că Lori și Alfi fuseseră cooptați printr-un concurs internațional de un birou german de design și lucrau de câteva luni în colaborare cu o firmă de arhitectură austriacă la un proiect de regenerare urbană a unei zone industriale din regiunea Ruhr. Era vorba, în prima etapă, despre o fostă așezare minieră ce urma să fie transformată într-un complex urban multifuncțional favorabil activităților tehnologice experimentale și culturale. Prin urmare, în viitorul apropiat nu se întrevedea pentru Lori nicio ocazie de a se întoarce cu turcoaica lui la Gemlik să-și regăsească familia. Tinerii se lansară într-o discuție profesională în care Zaha Hadid, ai cărei admiratori necondiționați erau, fu menționată nu doar pentru proiectele ei vizionare, pentru construcțiile ei avangardiste, ci și pentru intervențiile în zone industriale dezafectate sau abandonate. Elogiau un proiect relativ recent, din 2005, Phæno Science Center, prin care celebra arhitectă animase orașul industrial Wolfsburg din Germania, creând un centru pentru popularizarea științei inovatoare. Studiaseră amândoi, cerându-le în format electronic de la Bibliothèque Kandinsky de la Paris, planurile și schițele clădirii cu aspect futurist dotate cu un spațiu subteran pentru evenimente și altul suprateran cu secțiuni multifuncționale destinate expozițiilor, atelierelor și laboratoarelor pentru activități științifice interactive.

Alfi îl întrebă pe doctorul Grozescu dacă fusese vreodată la Reșița.

— Nu, n-am fost niciodată, din păcate. Știu doar că e un oraș muncitoresc cu tradiție în industria metalurgică și că regiunea este frumoasă.

— Și orașul a avut farmec în vremurile lui bune și merită să fie resuscitat. Acum e mort, a murit deodată cu fostele uzine și cu industria lui fabuloasă. Cele două furnale

nu mai scot fum, se înalță doar ca niște cruci în mijlocul unui cimitir abandonat. Simboluri ale unei mari tragedii.

Îl țintui apoi cu privirea pe Lori.

— Alfi are un plan fenomenal pentru Reșița, se simți acesta dator să-i explice tatălui său. Să adapteze un proiect arhitectural la un context urban deplorabil, dar care poate fi restaurat.

— Dar așa ceva presupune investiții incalculabile, nu se poate face prin efort propriu de către un privat, fu de părere doctorul.

— Bineînțeles că nu, interveni Liesl.

— Nu cred că am șanse deocamdată să pun în mișcare autoritățile locale, să le implic. Nu că ideile mele nu le-ar convinge, dar n-au bani. Mereu se plâng că n-au bani. Primarii vin și pleacă și lasă în urma lor același oraș pauper, cernit, părăsit.

— Eu ți-am mai spus că nu văd altă soluție decât să găsești niște investitori români care să se asocieze cu niște străini dispuși să salveze orașul. Nemți, de exemplu. De ce nu? Dintre cei care mai știu ce a însemnat el pentru România.

— Mă faci să râd, spuse Alfi mâhnit. Nimeni nu conștientizează nimic. Numai muncitorii și localnicii știu ce a însemnat Reșița în istoria noastră locală și națională, începând din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și sfârșind cu comunismul ceaușist.

— Și austriecii, fără doar și poate, sublinie Liesl.

— Adică habsburgii? o ironiză Lori. Că ai auzit ce-a spus Alfi – că ei au făcut prima topitorie.

— Dar oare vecinii noștri de la răsărit n-ar putea să-și facă și ei *mea culpa* pentru cât ne-a jefuit puterea sovietică? spuse doctorul cu jumătate de glas.

— Eu cred că un memoriu bine conceput, bazat pe argumente istorice, sociale și culturale, și promovat la cel mai înalt nivel ar avea șanse să trezească interesul și să